

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **D. T. B.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen *Vietnam*), trvale bytem Vietnam, provincie N., okres H. C., obec V., v České republice bytem D., zastoupené advokátem Mgr. Markem Čechovským, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen *žalovaná*), v řízení o žalobě ze dne 15.9.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2014 č.j. X o *správním vyhoštění a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 5.11.2014 č.j. 17A 61/2014-27*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 15.9.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou ze dne 15.9.2014 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2014 č.j. X, protože dle ní správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci (a, b), a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3

správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **s.ř.**), a také důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštění, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Dále bylo namítáno nedostatečné vypořádání odvolacích námitek (c) a porušení ust. § 89 odst. 2 s.ř. a to zejména vypořádání odvolací námítka pokud jde o mezinárodně-právní závazky České republiky (dále jen **ČR**), kdy odvolací správní orgán na místo řádného posouzení této námítka a zaujetí stanoviska tak, jak mu ukládá s.ř., odkazuje na závazné stanovisko OAMP MV ČR, což je v rozporu s 68 odst. 3 s.ř., který ukládá správnímu orgánu řádně odůvodňovat své rozhodnutí, neboť žalobkyně namítala porušení mezinárodněprávních závazků, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života. Žalobkyně také vyjádřila (d) přesvědčení, že zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), zcela jednoznačně umožňuje správnímu orgánu za přihlédnutí k okolnostem případu zvolit jiné řešení, kterým nemusí být uložení správního vyhoštění. Rovněž bylo namítáno (e), že byla stanovena nedostatečná lhůta pro opuštění území, kdy doba 20 dnů s ohledem na délku předchozího pobytu žalobkyně na území ČR a její rodinné zázemí, které zde má vytvořeno, je nepřiměřená. Také byla zdůrazněna (f) nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k tomu, že v souladu se zákonem má žalobkyně právo na navrácení pobytového oprávnění, které jí bylo zrušeno pro pobývání po nepřiměřenou dobu mimo území ČR, když dříve zde pobývala na základě povolení k trvalému pobytu téměř 15 let, přitom splňuje veškeré podmínky pro to, aby jí pobytové oprávnění bylo navraceno, ale správním vyhoštěním je to zcela znemožněno. Dle žalobkyně (g) nebyla dostatečně odůvodněna přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 s.ř. a tedy i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zejména proto, že nebyly hodnoceny pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem při nedostatečně zjištěném stavu věci, nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů a řádné neposouzení přiměřenosti správního rozhodnutí, které má zcela zásadní význam pro život žalobkyně; dále byla požadována náhrada nákladů řízení bez specifikace. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)*

*Napadeným rozhodnutím ze dne 3.9.2014 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobkyně dle § 90 odst. 5 s.ř. a potvrdila rozhodnutí PČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, č.j. X ze dne 15.4.2014 ve věci správního vyhoštění (žalobkyni bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), byla stanovena na 6 měsíců a doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 20 dnů do nabytí právní moci rozhodnutí), neboť odvolací námítka neshledala oprávněnými, nalézací správní orgán zjistil náležitě skutečný stav věci, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně a správní vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy; nalézací správní orgán svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobkyni vytýkáno a jaké opatření bylo následně přijato. Přijetí opatření ve formě správního vyhoštění však je v případě žalobkyně nutností, neboť na území ČR svým pobytem bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, porušila základní povinnost cizince pro pobyt na území hostitelské země. Nelze pochybovat o tom, že je ve veřejném zájmu, aby se na území ČR*

zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy hostitelské země. K protiprávnímu jednání, které bylo předmětem vedeného řízení, však je nutno jako vážnou přítěžující okolnost navíc přičíst i nelegální výkon její pracovní činnosti v herně, kde vypomáhala s úklidem, či skutečnost, že si svého neoprávněného pobytu na území ČR musela být vědoma a navíc rozhodnutí z května 2013 již nabylo právní moci a žalobkyni jím byla uložena povinnost opustit území do 30-ti dnů (*žalobkyně osobně převzala rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 20.5.2013, č.j. X, kterým jí byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR a v řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí byla zastoupena zmocněným zástupcem, který převzal rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 11.12.2013, č.j. X, a měl ji informovat o pravomocně ukončeném řízení o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu a povinnostech z toho pro ni vyplývajících*); rovněž bylo připomenuto, že žalobkyně dobrovolně území ČR opustila téměř na 5 let v lednu 2008. Důvodnou nebyla shledána ani námitka ohledně nepřiměřeně krátké lhůty k vycestování, neboť žalobkyně vlastní platný cestovní doklad a tudíž doba 20-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí je dostatečná k zajištění letenky mimo území členských států Evropské unie a její tvrzení o tom, že má na území ČR vytvořeno veškeré rodinné a sociální zázemí bylo hodnoceno jako účelové; sice v ČR pobývá její manžel, přičemž pevnost a trvalost jejich vztahu a sdílení společné domácnosti, žádným hodnověrným způsobem neprokázala.

Po vyjádření žalované k žalobě a doručení správního spisu žalované zdejší soud rozsudkem ze dne 5.11.2014 č.j. 17A 61/2014-27 žalobu zamítl (*výrok I.*) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (*výrok II.*).

O včasné kasační stížnosti žalobkyně ze dne 8.12.2014 rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) rozsudkem ze dne 11.2.2015 č.j. 1 Azs 232/2014-37 tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5.11.2014 č.j. 17A 61/2014-27 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dle odůvodnění rozsudku NSS se krajský soud nezabýval argumentem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí spočívajícím v tom, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s odvolací námitkou nepřiměřeného zásahu správního vyhoštění do soukromého života žalobkyně. Námitku nepřiměřenosti správního vyhoštění žalobkyně uplatnila i v žalobě. Soud však ani tuto námitku nevypořádal. Tento argument byl přitom zásadní argument stěžovatelčiny žaloby. Dle § 119a odst. 2 zákona totiž platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Pokud by tedy správní vyhoštění žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo vydané v rozporu se zákonem. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona správní orgán dle § 174a zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že v ČR má svého manžela, na území ČR žila po dobu patnácti let legálně a pouze krátkou dobu nelegálně a v současné době má nárok na vydání povolení k trvalému pobytu. Dle ní tyto skutečnosti mají za následek nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalobkyně v žalobě vyjádřila nesouhlas

s tvrzením žalované o neexistenci mírnějších možných opatření za její protiprávní jednání. S těmito argumenty se však krajský soud nijak nevypořádal. Pouze lakonicky konstatoval, že ke správnímu vyhoštění došlo z důvodu neoprávněného pobytu na území a že správní vyhoštění je možné uložit až na tři roky. Z takového vypořádání žalobní námitky však nelze seznat, proč soud považoval tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti správního vyhoštění za nedůvodné. Konkrétní argumenty žalobkyně zcela opomněl. To se týká např. tvrzení o délce jejího legálního pobytu na území republiky nebo o možnosti uložení přiměřenějších opatření. Za řádné vypořádání žalobních námitek nelze ani považovat pouhý obecný odkaz na správní rozhodnutí. Takovýmto odůvodněním svého rozhodnutí soud porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces a zároveň učinil rozsudek nepřezkoumatelným. Další kasační námitku spočívající v samotné nepřiměřenosti správního vyhoštění NSS nemohl podrobit meritornímu přezkumu, a to právě proto, že se se stejnou námitkou opomněl zabývat krajský soud. Krajský soud se v dalším řízení vypořádá s argumenty týkajícími se nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Bude se tedy zabývat tím, zda se žalovaná ve svém rozhodnutí s námitkou nepřiměřenosti vypořádala a zda rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně nepřiměřené je či není. K tomu je třeba se vypořádat se všemi argumenty ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalobkyně v žalobě uvádí. Také bylo uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Z připojeného *spisu NSS sp. zn. 1 Azs 232/2014* soud zjistil, že v řízení o kasační stížnosti bylo ze strany žalované zasláno vyjádření ze dne 7.1.2015, v němž odkázala na shromážděné spisové materiály a navrhla nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pravomocným usnesením NSS ze dne 8.1.2015 pak byl odkladný účinek kasační stížnosti žalobkyně přiznán.

Manžel žalobkyně byl zdejším soudem dne 24.3.2015 vyrozuměn o probíhajícím řízení a vyzván ke sdělení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (doručeno dne 26.3.2015), ale na výzvu nijak nereagoval.

Podáním ze dne 3.2.2016 zástupce žalobkyně sdělil, že trvá na nařízení jednání ve věci, a že bude uplatňovat právo na náhradu nákladů řízení před soudem. *Žalovaná dne 8.2.2016* omluvila svoji neúčast na jednání s tím, že nežádá o jeho odročení a současně plně odkázala na své písemné stanovisko a předložený spisový materiál ve věci.

Ústního jednání konaného dne 19.2.2016 se nezúčastnila žalobkyně (omluvená svým zástupcem) ani omluvená žalovaná. Zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě s tím, že napadené rozhodnutí je nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, zejména pro jeho nepřiměřenost, co do zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, proto závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, a také přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši, kterou sdělí soudu do 3 dnů od konaného jednání.

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud žalobu zamítne, není-li důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (3.9.2014), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Dle § 119a odst. 2 zákona rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 3.9.2014, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobkyně o její důvodnosti. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám, přičemž žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 15.4.2014. Po rozsudku NSS ze dne 11.2.2015 shora citovaném se zdejší soud zabýval námitkami žalobkyně spočívajícími v nepřiměřenosti rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, jak mu bylo uloženo rozsudkem NSS.

Především bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí žalované s ohledem na předmětný rozsudek NSS v této věci. Dle zdejšího soudu se žalovaná dostatečně vypořádala s námitkou nepřiměřenosti vyhoštění s ohledem na zásah do soukromého života žalobkyně i možností využití jiných opatření za její protiprávní jednání, když z odůvodnění rozhodnutí je patrné, na základě jakých zjištěných skutečností byl hodnocen charakter a intenzita vztahu žalobkyně s jejím manželem. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně se svým manželem v období od ledna 2008 do dubna 2013 neudržovala žádný vztah a nežila s ním ani ve společné domácnosti. Před odjezdem žalobkyně do Vietnamu v lednu 2008, manželé nežili společně a byli přihlášení k pobytu na různých místech ČR. Po návratu z Vietnamu, kde žalobkyně žila v uvedeném období bez manžela z důvodu výchovy a starosti o děti, přicestovala do ČR a

dnem 22.4.2013 se přihlásila k pobytu na adrese D., ale její manžel byl až do 26.2.2014 přihlášen k pobytu na adrese P., přičemž žalobkyně do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 8.2.2014 tvrdila, že již 6 měsíců žijí společně na adrese D. Jelikož tvrzení žalobkyně o sdílení společné domácnosti v jí uvedeném období nebylo hodnověrným způsobem prokázáno, vycházel nalézací správní orgán z informací zjištěných v průběhu správního řízení, když ani pobytové kontroly v místě bydliště pak nepotvrdily skutečnosti uvedené žalobkyní o sdílení společné domácnosti s manželem po dobu 6 měsíců. Na základě uvedených skutečností nešlo dle názoru žalované dospět k závěru, že by bylo vyhoštění žalobkyně v projednávaném případě nepřiměřené, a tedy nesouladné s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Pro závěr o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění byla v projednávaném případě podstatná i skutečnost, že žalobkyně a její manžel pobývajících na území ČR jsou vietnamské státní příslušnosti a nic jim nebrání v tom, aby spolu, pokud budou oba mít zájem, přesídlili do země původu. Do ČR přicestovali pouze za účelem výděлку, ve Vietnamu oba v průběhu povoleného trvalého pobytu v ČR po nějakou dobu pobývali a žalobkyně tam vlastní dům a obchod, který po dobu téměř pětiletého pobytu ve Vietnamu provozovala a kde také rok pracoval její manžel. Vycestování žalobkyně s sebou ponese ukončení její stávající pracovní činnosti, jedná se však o pracovní činnost nelegální v herně, kde vypomáhala s úklidem, na kterou je navázáno ubytování. Žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí vyjádřila i k přiměřenosti vyhoštění z hlediska závažnosti protiprávního jednání a délky předchozího pobytu žalobkyně na území ČR dostatečně. Námitku jiného řešení protiprávního jednání žalobkyně, např. uložením výjezdního příkazu, pak žalovaná řádně zdůvodnila tak, že v dané věci jí zákon ukládá pouze možnost vydat či nevydat opatření ve formě správního vyhoštění, přičemž jediným liberačním opatřením, které zamezuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je případ, kdy by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, ten však nebyl shledán. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná dostatečně zvážila a odůvodnila intenzitu zásahu správního vyhoštění do soukromého života žalobkyně, přičemž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Také soud shledal, že se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, jelikož rozhodnutím o správním vyhoštění bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného zájmu, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci dodržující právní předpisy hostitelské země, přičemž tento zájem státu žalobkyně svým jednáním shora uvedeným porušila a s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti jí byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států, jen na 6 měsíců, ač je možno uložit až 3 roky.

Dále pak soud posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobkyně, délku jejího pobytu na území ČR, její věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobkyně státním občanem, když žalobkyně ve své žalobě namítala, že v ČR má svého manžela, že na území ČR žila po dobu patnácti let legálně a pouze krátkou dobu nelegálně, a v současné době má nárok na vydání povolení k trvalému pobytu. K tomuto soud konstatuje, že ze správního spisu je zcela jednoznačně zřejmé, že důvodem správního vyhoštění žalobkyně je porušování právního předpisu, neboť na území ČR pobývala bez víza/povolení, ač k tomu nebyla oprávněna od 16.1. do 7.2.2014, když předtím bylo rozhodnutím MV ČR, Odbor azylové a

migrační politiky, ze dne 20.5.2013 č.j.: X rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona a dle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, neboť pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a následně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 11.12.2013 č.j. X rozhodnutím zamítla její odvolání a rozhodnutí ze dne 20.5.2013 potvrdila (právní moc 16.12.2013), takže žalobkyně měla vycestovat z území ČR nejpozději do 15.1.2014, což nesplnila. Žalobkyně tedy byla na území ČR od 16.1.2014 bez víza, tudíž protiprávně, přesto se dovolává toho, aby v jejím případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jehož pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území. Za dané situace si proto i žalobkyně musela a nepochybně si i byla dostatečně vědoma toho, že zde pobývá bez právního důvodu od uvedeného data, když vůbec nerespektovala pravomocné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 20.5.2013 a neopustila území ČR, ač tak učinit měla, tudíž nemůže očekávat tolerování takového protiprávního jednání. Od 16.12.2013 měla 30 dní na vycestování z území ČR, tudíž již tehdy si mohla zajistit letenku do Vietnamu, rovněž tak i po datu 16.1.2014, kdy rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci a bylo pouze její věcí, že na danou situaci nijak nereagovala. Žalobkyně na území ČR sice pobývala legálně 15 let, ovšem následně dobrovolně území opustila, a to na pět let, kdy žila ve státě, jehož je občankou, tedy ve Vietnamu, čímž jasně ukázala, že k této zemi má intenzivní vazby a nic jí nebrání v této zemi dlouhodobě pobývat. Naopak, jak bylo zjištěno ze správního spisu, žalobkyně nemá v ČR rodinné vazby, kromě svého manžela, kdy ovšem nebylo prokázáno, že manželé spolu fakticky v předmětné době žili a sdíleli domácnost, nemá zde ani vybudované vztahy s občany ČR, navíc se zde živila nelegální činností a na území ČR nevlastní ani žádný nemovitý majetek, který by zakládal ekonomické vazby k tomuto státu. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobkyně má dvě děti žijící ve Vietnamu a zde má i další rodinné příslušníky. K Vietnamu měla i ekonomické vazby, když tam podnikala a vlastní tam majetek. Na přiměřenost rozhodnutí o vyhoštění pak nemá žádný vliv věk ani zdravotní stav žalobkyně, když tento nebyl v průběhu řízení namítán, ani nebylo prokázáno, že by právě například zdravotní stav žalobkyně mohl omezit její vycestování.

K otázce mírnějšího opatření za protiprávní jednání žalobkyně pak soud konstatuje, že zákon jasně uvádí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Pokud tedy nebylo v řízení prokázáno, že vyhoštěním žalobkyně dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života, je rozhodnutí o správním vyhoštění zcela v souladu se zákonem a správní orgán neměl jinou možnost, než tohoto institutu využít. Soud neshledal, že by správní vyhoštění žalobkyně bylo nepřiměřeným či by se jednalo o nepřiměřený zásah do jejího soukromého života. Pokud žalobkyně pobývala po delší dobu mimo území států EU nepřetržitě, tj. po dobu delší než 12 měsíců, bylo v jejím vlastním zájmu, aby si zjistila, za jakých podmínek je možno se vrátit zpět do ČR, aby s pobytem zde po návratu neměla žádné problémy. Spoléhat toliko na to, že měla povolení k trvalému pobytu, však neznamená, že nejsou stanoveny určité podmínky pro

jeho trvání po opuštění ČR, tudíž následná rozhodnutí správních orgánů jdou nepochybně k tíži žalobkyně, jelikož svým konáním vyvolala následná rozhodnutí. Nic nebrání žalobkyni v tom, aby z ČR vycestovala, vyřídila si svoje záležitosti a uspořádala je tak, aby získala vízum k pobytu v ČR a případně požádala i o povolení k trvalému pobytu na území ČR, pokud o to ještě bude mít zájem a splní zákonné podmínky.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*). Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobkyni v jejích právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu a postupovala v průběhu řízení řádně. Napadené rozhodnutí soud shledal přezkoumatelným i vydaným v souladu se zákonem, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 s.ř. vyjádřila důvody výroku rozhodnutí srozumitelně, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobkyní.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 19. února 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně